

kaemehheks läinud; ta tootas minno wõ-
lad maksta, ja kui ta ei jõudnud omma too-
tust tasuda, siis tedda wõdi seina wangi-
hõneste, mis kohhe sin meie kõrwas on. Wõ-
ras astus kermeste monne iatimo seina wan-
gi-hõne pole; agga ta lallas jälle rutto tagga-
si ja üles wannale: Eks siis teie illemeeine
poeg, kes pealik on, ei ole teile ühtegi läkita-
nud; et teie ollete woinud omma ellole hõl-
po sada? Wanna teggi wasto: Oh Herra!
temma ei ole illemeeine; tõe polest, ta ei
ole se uugune; Jummal õnnistogo se hea
laps! Ta on mulle rahha läkitanud, hoopis
ennem kui mulle torwis läks. Nagga minna
ei ole sedda taraste pruksinud. Ma heit-
sin kaemehheks übbe Herra cest, kellele minna
kümnetuks olin; se olli minno rahha ka-
utes, ja pealegi keik minno mu warrandus
sai seddam-si otta. — Müüd aias üks noor
mees Pead ollast sadi läbbi wangi-hõne a-
na trellide wälja ja hüdus: Issa! issa! kui
minno

minno wend Willem alles ellab, siis temma
on sesamma siin. — Wõdras hakkas kaen-
laga wanna mehhe ümber, wessi wõlas temma
filmist, ja ta küssendas: Jah! minna olle
teie poeg Willem; jah ollen! Issa olli nago
ennest ärra, ja ei teadnud mitte, mis tem-
male juhtus. Enne kui ta weel poia arms-
wasto jõudis, kargas üks wannalane naes-
te rahwas piisofesse, alwa maia seest wälja
ja hüdus: Kus on minno poeg? Kus on min-
no armas Willem? Willem andis issast lah-
ti ja heitis emma kaenlasse.

Meie naggaimetoa aknast keik mis seäl sün-
dis ja meie keikide meel läks nisamma hal-
daks, kui nendegi meel, kes teine teist seäl
ueste tunda said. Üks õhkas, teme lafsutas
kassi, kolmas teggi suur beält, ja wimaks
jooksi keik wälja ulitja peäle. Seeni olli
Pealik omma wannemattega nende maiasse
läinud, ja keik allewi rahwas ollid seina kof-
ko langenud ja jehid tungil ukse ees. Üks
meis